

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΡ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐ. ἡσία δραχμᾶς 80 Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ 30

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ποῖος μπορούσε νὰ ὑποπτευθεῖ μιὰ κυρία, ὅταν πῆγαινε νὰ διαλέξει ἕνα κέντημα καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη μιᾶς φίλης τῆς; Τί φυσικώτερον ἀπ' τὸ νὰ στείλῃ μὲ τὸ λακέ τῆς ἕνα γράμμα στὴν κεντήστρα, νὰ τῆς ἐτοιμάσῃ γρήγορα τὴν παραγγελία τῆς ἢ νὰ τῆς γράψῃ μιὰ λεπτομέρεια, πού τὴν εἶχε ξεχάσει;

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κίνηση, ἡ ἀστυνομία δὲ μπορούσε νὰ βρεῖ τίποτα ὑποπτο, κι' ἡ μὲς Μίλδρεδ ἦταν πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη καὶ δὲν πρόδιδε ποτὲ τὰ μυστικά.

Οἱ μεγάλες κυρίες πού σύχναζαν στὸ κατάστημα, πρόσεξαν ἀμέσως τὴν καινούργια μαθητευομένη. Μ' ὅλη τὴν ἀπλή της φορεσιά, ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ τὴν ξεχωρίσῃ κανεὶς ἀπὸ τ' ἄλλα κορίτσια. Ἦταν σὰν τὶς πριγκίπισσες τῶν παραμυθίων πού κρύβονται μέσα σὲ φτωχικὰ ρούχα.

Ρωτοῦσαν τὴ μὲς Μίλδρεδ καὶ μ' ἐκπληξὴ μάθαιναν ὅτι ἡ μικρὴ ἦταν συγγενὴς τῆς κεντήστρας. Δὲ ρωτοῦσαν νὰ μάθουν περισσότερα, ἀλλὰ καθὼς ἐσύγκριναν τὸ χοντρὸ παρουσιαστικὸ τῆς μὲς Μίλδρεδ μὲ τὴ μικρὴ λεπτοκαμωμένη Βιολέττα, συλλογιζόνταν ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν ἴσως κάποιος θυμὰ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, πού εἶχε βρεῖ ἐκεῖ-μέσα ἄσυλο καὶ κρυφώνα.

Κι' ἔτσι ἡ Νταίζη, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεῖται, εἶχε ἐξαιρετικὴ θέσῃ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Οἱ κυρίες τὴν κοίταζαν μὲ συμπάθεια, τὴ ρωτοῦσαν γιὰ τὴ δουλειά της καὶ συχνὰ τῆς ζητοῦσαν καὶ τὴ γνώμη της γιὰ τὰ ψώνια τους.

Εἶχε περάσει ἕνας χρό-

νος ἀπὸ τότε πού μπήκε στὸ σπίτι αὐτὸ κι' ἡ ἀλλαγὴ ἦταν φανερὴ. Ὁ καλὸς ἀέρας κι' ἡ εὐχάριστη ἀπασχόληση νίκησαν τὴν ἀναιμία, κι' ἡ κόρη τώρα ἦταν πιδ ψηλὴ καὶ μεγαλωμένη, τὰ μάγουλά της ἦταν ρόδινα, τὰ μάτια της πιδ ζωηρά κι' ὅλα ἐδειχναν ὅτι καινούργιο αἷμα κυλοῦσε στὶς φλέβες της.

Ὅταν τὴν ἐβλεπε ἡ Τζέννη, συλλογιζόταν πόσο χρήσιμη ἦταν ἡ θυσία πού εἶχε κάμει. Ἡ Νταίζη γύριζε κάθε Κυριακὴ στὸν Πύργο, κι' ὥρες δλόκληρες καθόταν κι' ἔλεγε ὅ,τι εἶχε ἰδεῖ κι' ὅ,τι εἶχε ἀκούσει: Τὰ πιδ ἀσήμαντα ἐπεισόδια τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τοὺς καυγάδες τοῦ Τρίλμπυ μὲ τὸ γάτο, τὸ θυμὸ τῆς μὲς Μίλδρεδ μὲ τὸ χαμίνι πού της μπουτζούρωνε τὰ σκαλοπάτια. Ὑστερα ἔλεγε γιὰ κάποια μεγάλη καὶ βιαστικὴ παραγγελία, πού ψιθύριζαν πὼς ἦταν

τοῦ ἴδιου τοῦ βασιλιᾶ Καρόλου τοῦ Β'.

Ἐρχόταν ὕστερα ἡ περιγραφή τῶν περιπάτων στὸ Χάυδ-Πάρκ καὶ στοὺς κήπους τοῦ Κένσιγκτον, καὶ τότε ἡ Τζέννη τῆς ἔκανε χίλιες-δυσὲς ἐρωτήσεις γιὰ νὰ μάθῃ μὴ τῆς μίλησε κανεὶς ἢ μὴ τὴν πῆρε κανεὶς ἀπὸ πίσω. Μὰ ὅχι, ποτὲ δὲν τῆς εἶχε τύχει τίποτα, κι' οὔτε πρόσεχε ποτὲ κανεὶς τὰ φτωχὰ αὐτὰ κοριτσάκια πού ἔκαναν ἀθόρυβα τὸν περιπάτό τους.

Ὅλες τίς μέρες πού ἔκανε καλὸ καιρὸ, μετὰ τὸ πρωῒνὸ φαγητό, πού τόπερναν στὶς δέκα, ἡ μὲς Μίλδρεδ ἔστελνε τίς μαθήτριάς της ἔξω, «νὰ μαζέψουν ἀέρα» στοὺς κήπους. Τὴν ὥρ' αὐτὴ τὰ κορίτσια δὲν ἔβλεπαν παρὰ μόνο τ' ἀργάνια πού ἔδосκαν· ἀλλ' αὐτὸ τοὺς ἔκανε μεγαλύτερη εὐχαρίστηση, γιατί προτιμοῦσαν νὰ παίζουν κυνηγητὸ καὶ νὰ μαζεύουν λουλούδια, παρὰ νὰ κοιτάζουν τὸν κόσμον πού περνοῦσε.

Ὅστόσο, μιὰ μέρα ἡ Νταίζη πῆγε πιδ ζωηρὴ ἀπὸ ἄλλοτε κι' ἡ κυρία Γουίλ κατὰλαβε ἀμέσως, ὅτι κάτι ἔκτακτο εἶχε συμβεῖ, καὶ φοβήθηκε χωρὶς λόγο, γιατί πάντα ἔτρεμε καὶ φοβόταν γιὰ τὴ Νταίζη.

— Πές μου, λοιπόν, τί ἔχεις; ρώτησε ἀφοῦ τὴ φίλησε.

— Μὰ βλέπεις νὰχὼ τίποτε, μητέρα; εἶπε ἡ Νταίζη μὲ ἀφέλεια.

Κι' ἐξακολούθησε ἀμέσως: — Μήπως δὲν θὰ ἤθελες, μητέρα, νὰ μῶ μέσα σ' ἕνα παλάτι;

— Σὲ παλάτι, ἡ Βιολέττα μου; εἶπε χαμογελῶντας ἡ κυρία Γουίλ. Μήπως σὲ προσκάλεσε καμμιά μεγάλη κυρία;

— Μὲ κοροϊδεύεις τώρα! Μὲ προσκάλεσε, ὅπως προσκαλοῦν μιὰ κεντήστρα. Μή-

«Οἱ μεγάλες κυρίες πρόσεξαν ἀμέσως τὴν καινούργια μαθητευομένη...»
(Σελ. 245, στ. α'.)

πως νόμισες πώς το πήρα στά σοβαρά ;
— Αν σε προσκάλεσαν γιατί είσαι ή καλύτερη κεντήστρα της 'Αγγλίας, πρέπει να είσαι περήφανη.

— Έλα τώρα, μητέρα, ξέρεις καλά πώς έχω δεν είμαι καμιά εξαιρετική κεντήστρα. Η αλήθεια είναι ότι ή λαίδη Στάρλυ βρήκε πολύ επιτυχημένο το βαφτιστικό φόρεμα που τελείωσα, αλλά δε θα με προσκαλούσε, αν δεν της το ζητούσε ή κόρη της.

— Στάσου, καλύτερα να μου πεις την ιστορία σου από την αρχή, είπε ήσυχα ή κυρία Γουίλ. Έτσι δεν καταλαβαίνω τίποτα.

Μ' έλο που ή φωνή της ήταν ήσυχη, ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— Άκουσε λοιπόν να σου τὰ πω από την αρχή, είπε ή Νταίξη, και κάθθηκε μπροστά στα πόδια της Τζέννης, όπως τον καιρό που ήταν μικρούλα. Τις προάλλες, ή λαίδη Στάρλυ ήρθε μαζί με την κόρη της, ένα κορίτσι στην ηλικία μου πάνω-κάτω. Είναι πελάτισσες της μίς Μίλδρεδ, μα είχαν καιρό να έρθουν, γιατί έλειπαν στη Γαλλία. Κοίταζαν τὰ κεντήματά μας κι' έκαναν μερικές παραγγελίες. Τò κορίτσι με κοίταζε όλη την ώρα. Μου μίλησε ευγενικά κάμποσες φορές. Έστερα κοίταξε τò βαφτιστικό φόρεμά μου κι' είπε :

«Μητέρα, αυτό είναι καλό για τò βαφτιστικό μου. Θα πρέπει να τò κάμω μόνη μου, αλλά δεν ξέρω να κεντώ καλά.» Με ρώτησε τότε αν μάθαινα πολλόν καιρό την τέχνη. Χτές ξαναήρθαν κι' εϋθύς ή μικρή λαίδη είπε : «Η μητέρα μου θα πει κάτι για σάς στη μίς Μίλδρεδ. Πρέπει να μου υποσχεθίτε ότι δεν θάρνηθίτε !»

Τάλεγε αυτό τόσο ζωηρά και με τόσο καλοσύνη, ώστε ήταν πολύ δύσκολο να αρνηθί κανείς. Άλλά ή μητέρα της μπήκε στη μέση : — Παιδί μου, είπε, δε μπορεί να υποσχεθί τίποτα, πριν ρωτήσεις τούς δικούς της».

— Η κυρία αυτή μου φαίνεται πολύ φρόνιμη, είπε τότε ή Τζέννη, πολεμώντας να διατηρήσει τò ήσυχο χαμόγελό της.

— Είναι και πολύ καλή, πρόσθεσε ή Νταίξη. Ήξήγησε στη μίς Μίλδρεδ ότι ή κόρη της θα γινόταν σε λίγον καιρό νουνά κι' ήθελε να κάμει στέ βαφτιστικό της, που ήταν από μεγάλη οικογένεια, ένα αξιο δώρο. — «Βρίσκει κανείς, είπε, κεντήματα όσα θέλει, αλλά ή κόρη μου θέλει να ετοιμάσει μόνη της τò δώρο που θα κάμει. Ήθελα λοιπόν να σάς παρακαλέσω, να μ' αφήσετε στέ σπίνι για λίγον καιρό την καλή αυτή μαθήτριά σας, που κεντά τ' όραιο αυτό βαφτιστικό, για να δηγήσει την κόρη μου να κάμει ένα όμοιο. Γιατί τò κεντήμα αυτό της άρέσει πάρα πολύ.» Τότε ή δεσποινίς πετάχτηκε και είπε : —

«Δε μ' άρέσει μόνο τò κεντήμα, αλλά και ή μικρή κεντήστρα». Δεν είναι ευγενικά αυτά τὰ λόγια ;

— Πολύ ευγενικά αλήθεια, όμολόγησε ή Τζέννη. Και τί άπάντησε ή μίς Μίλδρεδ ;

— Μου είπε να σάς ρωτήσω και να της πάω άπάντηση γρήγορα. Η λαίδη φεύγει την έρχομένη εβδομάδα για τò Δουβρό και θέλει να με πάρει μαζί της.

— Μα ή μίς Μίλδρεδ δε σου είπε καθόλου τη γνώμη της ; Τò βρίσκει αυτή σωστό να πäs μαζί μ' αυτές τις κυρίες ; ρώτησε ή καίμενη ή Τζέννη, που ή ιστορία αυτή την έκαμε άνω-κάτω.

Η φαντασία της έπιασε άμέσως χίλιους κινδύνους, τόσο πιδ φοβερούς, όσο ήταν πιδ άόριστοι.

— Ναι, όταν έφυγε ή λαίδη Στάρλυ, ή μίς μου είπε πολλά καλά γι' αυτή. Είναι Γαλλίδα, που έχει πάρει Έγγλέζο. Άν πάω, μου είπε, θα περάσω καλά και θα με περιποιηθούν. Έχει πάει κι' ή ίδια στέν πύργο τους στέ Δουβρό. «Ω, μητέρα, δε θα πεις όχι ! Πώς τò ήθελα να ιδώ ένα παλάτι άρχοντικό ! Δεν έχω μπει ποτέ μου μέσα ! Φαίνεται κι' ή θάλασσα από κει ! Έγώ δεν έχω ιδεί ποτέ μου θάλασσα ! Κι' ύστερα, αυτή ή μικρή μίς είναι τόσο καλή !

— Αύριο κίόλας θα ιδώ τη μίς Μίλδρεδ. Αυτό μόνο μπορώ να σου πω, καλό μου παιδί, άπάντησε ή Τζέννη γεμάτη άμνηχανία. Δε μπορώ βέβαια να σ' άφίσω να πäs τόσο μακριά μου, χωρίς να τò καλοεξετάσω αυτό τò ζήτημα. Βέβαια, άφου τò λέει ή μίς Μίλδρεδ... Αυτή είναι πάντα φρόνιμη και λογική. Άλλά τέλος πάντων θα ιδούμε. Κι' αν δεν υπάρχει κανένας φόδος, τότε θα πäs, με την εϋχή του Θεού...

Η Νταίξη φίλησε τρυφερά τη θετή μητέρα της. Άφου θα ρωτούσε τη μίς Μίλδρεδ, ώρισμένως εκείνη θα την κατάφερε να πει τò ναι.

(Ακολουθεί) Μ Χ Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΑΔΕΡΦΟ

Τώρα, που λάμπει μυστικά
στέ άχνόθαμπο σκούαδι
χούση του όνειρου άστροφεγγιά,
μικρό άδερφέ, πάμε μαζί
στέ ερημικό λαγγάδι,
σάν ίσκιος στέ νυχτιά.

Στά χορτα γονατίζοντας
θεομά να δηθούμε
στέ σγαλιά της μοναξιάς,
να μάθουμε τις ταπεινές
χαρές πώς να γαπούμε
με πίστη άγνής καρδιάς.

Ο πόθος μας τò άθάνατο
φώς τότε θ' άγναντέψει
μέσ' στές ψυχής τη χαρραγή,
και διώχνοντας κάθε καίμο
και κάθε μάταιη σκέψη,
στέ ούράνια θάναβει.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΜΕΛΙΣΑΝΤΡΟΥ

(ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.)

Αγαπητή Διάπλασις,

Λίγο άργά έλαβα γνώση, — γιατί έλειπα, — της τόσο καλής και τόσο λογοτεχνικά γραμμένης επιστολής της **Ανακίας** — (την ευχαριστώ πολύ και για τὰ φίλια που στέλνει στέ κοριτσάκι μου) — για την «μελισαντρού».

Την ιστορία αυτή της Μελισαντρούς, αλλά λίγο παραποιημένη, την είχα άκούσει κι' εϋώ από κάτι Κρητικούς. Έκει όμως ή Μελισαντρού κλαίει τόν άντρα της, που σκοτώθηκε στέν πόλεμο. Δεν υπάρχει όμως στέν Κρητική παράδοση τò τραγουδάκι, — αν μπορούσε ή **Ανακία** να τò μάθαινε ολόκληρο...

Για τò χατήρι της όραιας επιστολής της **Ανακίας**, θα σάς διηγηθώ κι' εϋώ μερικά για τη Μελισαντρού.

Και πρώτα, για να τη γνωρίσουν ή να τη μάθουν τὰ Διαπλάσδουλα, προσθέτω στέν περιγραφή της **Ανακίας**, ότι άνθίζει τώρα τόν 'Ιούνιο, στές ήμέρες γύρω από τη γιορτή του 'Αι-Γιαννίου τού Ρηγανά ή Κλειδώνα. Επιστημονικά λέγεται Θάψος, λατινικά Thapsus, γαλλικά Molène Bouillon blanc. Επίσης στέν φυτολογία λέγεται λατινικά και Verbascum. Ο λαός τη λέει και «Φλόμο», μα δεν πιστεύω να έχη σχέση με τò δηλητηριώδες εκείνο φυτό τò «φλόμο», που ρίχνουν οι ψαράδες στέ νερά και ζαλίζουν τὰ ψάρια. Η Μελισαντρού δεν πιστεύω επίσης να έχη φαρμάκι στέν καρδιά της άλλο, από την πικράδα της παραδόσεως της **Ανακίας**. Σε μερικά μέρη της Ελλάδος τη λένε «Αλεπούσι», οι δε Βλαχόφωνοι της Κλεισούρας και της Νέβεσκας τη λένε «Λεπούσι». Οι Σαρακατσάνοι «Σφλόμο» και λοιπά.

Οι Βουλγαρόφωνοι της Μακεδονίας τη λένε «λαμπάδα τού 'Αι-Γιαννη». (Σφρέτι 'Ιδάντσκα σφρέτσια). Ίσως γιατί άνθίζει γύρω στέν γιορτή του 'Αι-Γιαννίου. Έχουν δε μια παράδοση ότι, σάν άποκεφάλισαν τόν 'Αι-Γιάννη, πετάξαν τò κεφάλι του σ' ένα σωρό από σκουπίδια για να τò φάν' οι κότες, άμέσως όμως εκεί, φυτρώσαν τσουκνίδες, τόσο πυκνές και άφθονες, που δεν άφήκαν κανένα ζωό να πλησιάση. Γύρω-γύρω δε, ξεπετάχθηκαν και άνθισαν με τὰ κίτρινα, χρυσωπά λουλούδια τους οι Μελισανδροί, σάν λαμπάδες άναμμένες γύρω στέν κεφάλι τού Πρόδρομου. (Έχει μάλιστα τò άνθος αυτό μίαν ελαφρή μυρωδιά κερνού τού μέλιτος, τις πρωινές ιδίως ώρες). Έχουν δε και τη συνήθεια, την ήμέρα που γιορτάζει ή εκκλησία την άποτομή της κεφαλής 'Ιωάννου τού Προδρόμου (29 Αυγούστου), να φκιάνουν και να τρώνε, πήττα νηστήσιμη από τσουκνίδες, στέν όποία

ρίχνουν, αντί για λάδι (γιατί τη μέρα εκείνη είναι άυστηρή νηστεία) καρδία κοπανισμένα και σουσάμι.

Η «λαμπάδα τού 'Αγίου 'Ιωάννου» παίζει σπουδαίο ρόλο τη μέρα των γενεθλίων τού Προδρόμου (24 'Ιουνίου). Την κόβουν άποθραδύς, σάν πάρει να θροσάσει, κορίτσια που βγαίνουν τραγουδώντας στέ βουνό, και κοιμούνται μ' αυτήν, ζωσμένες άκόμα και μ' ένα φυτό, που βουλγαρικά τò λέν «ούγκόικα» — θα τò μεταφράσουμε «παχουλούτσικο» — και είναι τὰ φύλλα του και τò είδος του σάν τόν «λυσίσκο» (γαλλικά Houblon), που βάζουνε στέν μπύρα.

Με τη Μελισαντρού κοιμούνται για να γίνονται ψηλές, καμαριωτές και λιγερές, όπως ή βέργα ή άνθισμένη τού λουλουδιού αυτού. Την «Ούγκόικα» τη ζώνουνται, για να μη τις πονάει ή μέση τους όλο τò χρόνο και για να παχύνουν.

Στέν Κλεισούρα και στέ Νέβισκα, και μεταξύ των Βλάχων, τò «Λεπούσι», άλλους λόγους ή Μελισαντρού», παίξει επίσης σπουδαίο ρόλο στέν γιορτή τού 'Αι-Γιαννίου τού Ρηγανά.

Τὰ κορίτσια εκεί άποθραδύς, θα δέσουν κάθε μια τò «λεπούσι» της, με κόκκινη κορδέλλα, και θα πάνε να τò κόψουν τò πρωί, με μαχαίρι που πρώτη φορά θα τò μεταχειρισθούν. Θα συνοδεύονται δε τὰ κορίτσια, τò πρωί, από μια όμάδα παιδιών συνομιλήκων, που θα κρατούνε ξύλινα γιαταγάνια, βαμμένα καταπράσινα.

Άν ό όμιλος των παιδιών αυτόν συναντηθί με άλλη όμάδα, καθαλλιέρους άλλων κοριτσιών, θα συμπλακούνε, και πολλές φορές με άγριότητα. Για τούτο λαμβάνονται μέτρα να μη συναντηθούν, ή όταν θα συναντηθούν, αν και τὰ δύο μέρη είναι καλόβολα, θα γίνη μια έροτελεσσία κεί πέρα, της όποιας τις λεπτομέρειες παραλείπω, γιατί θα μάκραινα πολύ, (καθώς και όλα τὰ γινόμενα τη μέρα εκείνη, για τò «λεπούσι» κλπ. στέν Κλεισούρα,) περιοριζόμενος να πω, πώς οι δύο όμάδες θα παρταχθούνε κατά μέτωπο, θα ύψώσουν τὰ σπαθιά τους, και θα κάνουν έτσι ένα όόλο, κάτω από τόν όποιο θα περάσουν τὰ κορίτσια, κρατώντας σά λαμπάδες τὰ «λεπούσια» τους, σοβαρά κι' άμίλητα, σάν έίρειες κάποιας παράξενης θρησκείας.

Οι Τούρκοι, πριν φύγουν από την Μακεδονία, μου έλεγαν πώς οι ρίξες της Μελισσαντρούς, κοπανισμένες και βαλμένες άπάνω στές πληγές, τις καθαρίζουν και τις «θρέφουν» άμέσως. Τò πιδ μοναδικό φάρμακο των παλαιών Τούρκων ληστών για τις «γιαράδες» (πληγές), ήταν τò φυτό αυτό.

Τò ίδιο μου έλεγε προχθές κι' ένας γέρος πρόσφυγας, από τις Σκαμνιές της

Πανόρμου, για της «Μελισαντρούς» τὰ φύλλα, σχετικώς με τις πληγές.

Αυτά με λίγα λόγια για τη «Μελισαντρού» της **Ανακίας**.

Όσον άφορά όμως τη μάγνα της «μολοστρας», την «πικραλλίδα», επιμένω ότι αυτή είναι ή pissenlit (γαλλικά), καμιά σχέση και συγγένεια μη έχουσα με τò ραδίκι (chicotée), όπως έγραφα και στέ **Μεγάλη Ελλάδα**.

Είναι δυό φυτά έντελώς «ξένα πρòς άλληλα», που δεν έχουν άλλη σχέση

μεταξύ τους, παρά τη νόστιμη πικράδα τους.

Η «πικραλλίδα» επιστημονικά λέγεται Leontodon Taraxacum

Τò ραδίκι κάνει γαλανά λουλούδια, σ' ένα βλαστάρι που φτάνει σε ύψος 30-40 εκ. τού μέτρου ή και περισσότερο, χωρίς φύλλα, ένώ ή πικραλλίδα βγάζει άμέσως από την καρδιά της θυσανούς κιτριών λουλουδιών, που μεταδύλλονται σε «μολοστρες».

Πολλούς χαιρετισμούς και άπειρα... λουλούδια.

Βοδενά, 24 Μαΐου 1928.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΗ.

Όταν είδαν όλο εκείνο τò κακό που γινόταν εξαιτίας τους, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα τόστρωσαν από τò σπίνι άλά γαλλικά. Γιατί τò κατάλαβαν πώς θα τις έπαιναν. Και πού θα τάβγαζαν πέρα με τόνον κόσμο εξαγριωμένον έναντί τους !

Πραγματικώς, αυτό έγινε : Καποιος επιτέλους τσάκωσε τò πουλί με τò γάντι, τò ξεμασκάρεψε κι' είδε πώς ήταν μια πάπια. Συγχρόνως ή θειά Τροψιόρη παριτήρησε πώς έλειπε άπ' την αϋλή ή πάπια της και πώς ένα μάλλινο γάντι τού άδελφού της έμεινε πάνω στέ τραπέζι χωρίς ταίρι. Δεν χροιάστηκε φιλοσοφία για να συμπεράνη πώς ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα, που τις ήξερε κιόλα τί ήταν, τάχαν κάνει όλα. Άπό τη θειά Τροψιόρη έμαθε τις **κακοϋργες** κι' ή γειτονιά. Κι' όλοι οι παθόντες, μικροί και μεγάλοι, άντρες και γυναίκες, με τούς πυροσβέστες μαζί, βάλθηκαν να τις βοούν και να τις τιμωρήσουν.

Άλλά πού ! Καθώς είπαμε, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα, τόστρωσαν από τò σπίνι, πήραν τών ματιών τους, έγιναν άφαντες ! Κι' ένώ ή θειά τους κι' οι άλλοι έψαχναν σε πλυστιαριά, σε ύπόγεια, σε άποθήκες, σε ό,τι φαντασθήτε... εκείνες έτρεχαν, έτρεχαν, έτρεχαν. Δέ σταμάτησαν, παρ' άφου έφτασαν, έξω άπ' την πόλη, σ' ένα μακρινό, σχεδόν έρημο άκρογιάλι.

Έκει κοντά καθόταν μια πλύστρα, που ό,τι είχε τελειώσει τη μπουγάδα της. Κι' είχε άπλώσει τὰ ρούχα της για να στεγνώσουν, άλλα χάμω στέν καθαρή άμμουδιά, κι' άλλα σε σχοινιά, τεντωμένα ανάμεσα σε παλούκια... Λαχανιασμένες, φοβισμένες, με τις γλώσσες έξω, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα χώθηκαν μέσ' στ' άπλωμένα ρούχα, κούφτηκαν...

— Έ, τί λές ; ρώτησε σε λίγο ή Ρήνα. Έδω δεν είμαστε καλά ;

— Καλά είμαστε, άποκοίθηκε ή Μαρίνα. Δεν ξέρω όμως πού θα πάμε ύστερα και τί θ' άπογίνουμε...

— Ω, καίμενη ! Γι' αυτό σε κλετίζεσαι ; Μπορά είναι και θα περάση. Ύστερα θα γυρίσουμε στές θειάς Εύλαλίας. Θα τάχη ξεχάσει ποιά αυτή...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΙΑ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Δικηγορίαν (ἐκράτησα σημεῖωσιν γὰρ συμμορφωθῶ μ' αὐτὰ πρὸς γράφειν γὰρ τὰ κομμάτια σου) Ἰόρδιον Δεσμὸν (αὐτὰ εἶναι πολιτικά, καὶ στὰ πολιτικά δὲν ἀναισθητοῦμαι γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ ἰδῶς « Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή » μὲ τέτοιο θέμα) νάλ, ἡ μεταφράση τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Πολίτου δὲν ἀποδίδει τὸ κείμενον κατὰ λέξιν ἀλλ' αὐτὲς οἱ ἐλευθερίαι εἶναι ἀπαρτίτες ὅταν θέλει κανεὶς γὰρ ἀποδόσθαι τὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου π. χ. τὸ « il a formé un grand projet » ποὺ ἐστὶ τὸ λέει « ἔχει κάμει μὴ μετὰ ἀσέφην » (ἡ σκοπὴ), στὴ γλῶσσά μας λέγεται ἀπλῶς « ἔχει μὴ μετὰ ἀσέφην », ὅπως τὸ λέει κι' ὁ Ἀκαδ. Πολίτης. Βοσπορίτην (χαίρω ποὺ εἶσαι τῶρα κελιά) Ἡλιόλουστην (εἶδες ὅτι διορθώθηκε ὁ εὐχριστὸς πολὺ γιὰ τὸ ἔσπελμα) Νόρμαν Ταλμὰς (ἔστειλα 1 λυσὸν, καὶ 5 τετραδία εὐχριστῶ γιὰ τὰ κελιά λόγια καὶ κελῶς γὰρ ἔλθεις) Σανθούλαν (διὰ τὴν πρὸς προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ στὸ 1ο φύλλον τοῦ 'Ιουνίου γὰρ ἰδῶς πῶς στέλλανται αἱ λύσεις) Δεσβίπουλο καὶ Μοιραῖο Ἀκρογιάλι (νάλ, γίνεται ἔστειλα 9 τετραδία) Φίλημα τοῦ Κύματος (κοίταξες γὰρ τιμῆς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ τὸ εἶχε κι' ἡ μαμμά σου, κι' ὁ Δέκλινδρος ἐλπίζω πῶς θὰ πᾶν γὰρ πᾶν τόσο τὸ δρόμον) Γ. Διόκη (εὐχριστὸς πολὺ γιὰ τὴν κελὴ ἐνθύμησιν περιμένω τῶρα καὶ τὸ ἀδελφάνι) Κόκκινον Διάβολον (κάθε τετραδίου τριῶν αἰ λεπτὰ 70' ἐκτός τῶν ταχυδρομικῶν ἐπελῶν, οἱ « κινήματα γραφικὰς κάρτες » ποὺ βλέπεις στὴς Μ. Ἀγγλίες, γὰρ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, κι' ἐγὼ δὲ ἔσρων καλὰ εἶ εἶναι ὑποθέτω μόνον ὅτι θὰ ἔχουν φωτογραφίες ἀπὸ ἔργα τοῦ Κινηματογράφου) Κοσμοχαλάστραν (ἔλαβες, ἡσυχασ) Ἀκρίταν (στὴς 2 Μαΐου σοῦ ἔστειλα 10 τετραδία καὶ στὴς 4 'Ιουνίου ἄλλα 10) Κύριον Χ. (ὅχι, δὲν εἶναι) Ἐλένην Κολόμβου (μετὰ χαρὰς ἀλλὰ στείλει ἄλλο ψευδώνυμο, γιατί Μέντορα ἔχουμε) Σέρλοκ Χόλμς (ἔστειλα 7 τετραδία) Λυπήθηκα γὰρ τὴν διάλυσή τοῦ Συλλόγου, ἀλλὰ ἐλπίζω γὰρ ἰδρῶσιν νέον) Γαζιάν (εὐχριστὸς μὲ τὴν καρδιά μου καὶ ἐπιτυχία!) Καμάρι τῆς Μητέρας (βραβεῖον ἔστειλα πῶς δὲν τὸν θυμώμαι; γὰρ τοῦ πῶς πολλὰ χαιρετίσματα) Λευκὴν Ἀρκτον καὶ Νεράϊδαν (ἡ Ἀγγελία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 29ον αἱ λύσεις γράφονται σὲ λυσοχάρτο δὲν εἶδατε τὴν προκήρυξιν;) Ναυτάκι τοῦ Νείλου (ἔλαβες, εὐχριστῶ) Μελαχροινούλαν (ἔλαβες, ἔστειλα) Ἐλιάναν (ἔστειλα 12 τετραδία) Καλάμιον, Σοφίαν Γ. Μιχαηλίδου, Ἀθανάσιον Διάκον, Ναυαρχον Μιαούλην κ.λ. κ.λ.

Ροζίταν, Πυγολαμπίδα, Νικον Ι. Τσακουμάκιον, Σαριωτοπούλαν (ἔστειλα). Εἰς ὅσας ἐπιστολάς; ἔλαβες μετὰ τὴν 19 'Ιουνίου, θάπληκτῶς στὸ ἐρχόμενο.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομεῖται παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Αὐγούστου.

454. Δεξιόγραφος
Σ' αὐτὴ τὴν πόλιν μὴ φορὰ
Γίνηκε κάποιον θάμμα.
Ἄλλ' ἂν τὴ γράφεις τώρα-δὰ
Μὲ ἀκρωτήριον ἀντάμα,
Θὰ γίνῃ κι' ἄλλο: ἓνα πουλί
Ποὺ κελαιδεῖ γλυκὰ πολὺ.
Ὅνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ
455. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος
Μὲ τὴν κάπα σου τυλίξου,
Φέρε' τὴ ὥς τὴ μύτη σου. . .
Μπά! ποὺ βρεθῇ αὐτὴ ἡ σαλάτα;
Πάρε' τὴ γιὰ τὸ σπῆτι σου!
Κυρά-Κυραλίνα

456. Συλλαβόγραφος
Νότες τέσσερις μαζί
Μ' ἓνα σῆγμα σάν οὐρά,
Ἄτι κάνουν στὴ στιγμὴ
Σακουσμένο μὴ φορὰ!
Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

457. Στοιχειογράφος - Ἀναγραμματισμὸς
Ἐρχεται! φόβος καὶ τρόμος
Στὸ κοπάδι. Θέλεις ὅμως
Τὸν ἐχθρό του νὰ ξυαντίσης;
Ποῖν τὸν ἀναγραμματίσης,
Κόλλησέ του ἀγάλι-ἀγάλι
Ἐνα γράμμα στὸ κεφάλι.
Μικρομέγαλη

458. Τρίγωνον
**** = Διαίρεσις τ. ρωμαϊκοῦ
**** = Μάντις. [μηνός,
**** = Υἱὸς τοῦ Νῶε.
**** = Ἀντονωμία.
**** = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐντενέμενο Ἡπειρωτάκι
459. Ἐπιγραφή πρὸς συμπλήρωσιν

Σ

(Νέον εἶδος)

Κουκουναροθρεμένους

460-464. Μαρινὸν Γράμμα-
Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμμα-
τος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
διὰ δύο συναπτῶν καὶ πάντοτε
τῶν αὐτῶν συμφώνων, νὰ σχη-
ματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματι-
σμοῦ ἄλλα τόσαι λέξεις:
ἄγος, Λάκων, Ἑῦα, Κεῖος, τόμος
Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

465. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐθεθοῦν ἀντίθετα τῶν
κάτωθι λέξεων τοιαῦτα ὥστε μὲ
τάχινά των νὰ σχηματίζεται
θεά:

Φθινόπωρον, γέννησις, εὐ-
φυής, δραστήριος, εὐφορος.
Εὐτυχία Κυζικηνῶ

466. Φωνηεντόπιον
τ-μ-σ-κ-τ-σ-μ
Μῆνις Πρώμος

467. Γρίφος
Φίλιππε, δεῖ ἄνα λήθη ἀ-
νήκον ὁμῇ ἄνευ σ' Εὐβοίαν.
Κόκκινος Διάβολος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

468. Mots Carrés
*** = Bruit.
*** = Affirmation.
*** = Fleuve africain.
Vertical: les mêmes mots.
Ἑθνικὴ Πίστις

469. Sans Voyelles
L - v - st - l - cnsenc - hic - * -
trvrs - l - mtr.
(Principe philosophique)
Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15

215. Πυραλὶς (πῦρ, Ἀλῆς.)—
216. Διονυσία (δυὸ νησιά.)—217.
Μῆν-μή.—218. Νάξος - Ναός.—
219. ΣΙΝΔΩΝ [Τέ, εἰ, Ἴος,
ΟΝΑΟΣΕ σύν, ναός,
ΤΥΤΕΛΙ σάρξ, ξύλον,
ΟΣΟΙΡΑ νότος, συν-
ΝΟΛΥΕΟ δῶν, Νεῖλος,
ΣΟΝΦΙΣ Σίφνος].—

220. Πᾶς μὴ Ἑλλήν βαρβαρος.
(Ἡ ἀνάγνωσις μαιανδροειδῶς.)
—221-225. Διὰ τοῦ Α: κῦμα,
λαϊμός, Πάρος, κράνος, τάξις.
226. ΔΙΦΙΛΟΣ (κερδίζω, ὁμοί-
άζω, ἀσάφεια, μόνιμος, ὠφέ-
λεια, εὐφροσύνη, χρηστός.)—227.
Βίβλιν ἠδὲν πρᾶττεν.—228. Ὁ
Ἰσοκράτης ἦτο ρήτωρ (ο εἰς ο,
κράτη, σ' ἦτορ ἦτορ.)—229. Pa-
villon - papillon.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Εὐνοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ ὅμα τοῦ Φθίνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μία φορὰ κι' ἓναν καιρό,
Δημοτικὰ Παράμυθα, Τόμος
Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. Ἀδετα δρ. 40. Δεμένο
δρ. 45. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Εὐ-
νοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β'
Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 Τομί-
δια, Β' καὶ Γ') ἔκαστον δρ. 2,50.
(1,50 καὶ 3).

Περάς δ' Νικίου, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πνευσιπώλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Υπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶτης, ἐμμετρον διήγη-
μα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενο
δρ. 28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
καὶ δρ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
δρ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴ-
τε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΚΗ'—563]
Πολὸ θὰ εὐχαριστήσῃ μὲ ἓνα τετραδιάκι
τῆς Ἀγνῆς Ψυχολάας, Χρυσάλλιδος,
Ἡλιόγαλτης, Ροζίτας, Μελαχροινῆς Κυ-
πριοπούλας καὶ Μελαχροινῆς τοῦ Σκέττιν.
Ποία ἡ Δ/σίς σας; Δ/σίς: Ἀγνὴ Μαρτί-
δου, Φειδίου 3, Λευκωσία Κύπρου.
Ἐλιάννα

[ΚΗ'—564]
Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους ἐς
Δ/σίς: Ὀλβία Μακρυγιάννη, Ταχυδρ.
Κιότιον, 169, Λευκωσία Κύπρου.
Μελαχροινὴ τοῦ Σκέττιν

[ΚΗ'—565]
Ἀγνωστοὶ «Ψυχολόγοι», σὰς κατάλαβαν
καπνὸν φουριέρε, Θεοῦ-Εὐλαλίας

[ΚΗ'—566]
Καρδιναίκα, εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς
σου. Χειμῶνα ἄνθος—Ε. Μιχαηλίδου.
Ναυαρχὸς Μιαούλης

[ΚΗ'—567]
Τὰ κεφάλια τῶν «Ψυχολόγων» ἔνεκα τῆς
ἐλαφρότητος τῶν ἐμφανισθῶσαν ἐπὶ
τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης: Βοῦντ—Συ-
νοδῶρον, Ντόμπλουγιου—Αἰμιλιανίδης.
Μελαχροινὴ τοῦ Σκέττιν
Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

[ΚΗ'—568]
Διαπλασάπουλα—πούλες, ἀλληλογραφεῖ-
με: Δ/σίς: (ΚΗ'—520) Πάτρας, Τσου-
κνίδα, ἔλαβες, εὐχαριστῶ. Δ/σίς σου δὲν ἔ-
ρω. Περιμένω ἀπὸ δούλης.

Ἐρευνητὴς τοῦ Πέλου
[ΚΗ'—569]

Εἰς τὸν (ΚΗ'—231) βραβεύομεν: Εὐγε-
νὴς Ἰδανίκον, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον.
Ἐστειλε 5 δρ. ταχυδρομικὰ.

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀκρίτας
[ΚΗ'—570]

Ἐβελίνα μου, σοῦ εὐχόμαι ἐπὶ τῇ ἐπ-
εὐφῇ τῶν γενεθλίων σου ἐπὶ πολλὰ καὶ
εὐτυχίᾳ.
[ΚΗ'—571]

Ροδοπλασμένη Βοσκοπούλα, Δ/σίς μου:
G. Danos, 68 rue de Richelieu, Paris.
ΚΥΡΑ-ΚΥΡΑΛΙΑ

[ΚΗ'—572]
Εὐχαριστῶ δούλης ἐς ποῦ μοῦ ἔστειλαν Μ.
Μυστικὰ καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Ἀνεμώνην
τοῦ Βοῦνου καὶ τὴν Μελαχροινούλαν.

[ΚΗ'—573]
ΠΑΤΡΑ-ΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Ἰοριζομένη ἀντιπροσώπου: Ἀθηνῶν:
Δ/ΣΤΟΚΝΙΔΑ. Θεσσαλονίκης: ΜΑΚΕΔΟΝ.
Βόλου: ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Πύργου: ΜΙΜΟΖΑ.
Ἀλεξανδρείας: ΑΝΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ.

Ὁ τῶν Ἀντιπροσωπειῶν
Θαλασσινὸς Ζωγράφος

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ λίαν προσεχῆς.
Βραβεῖα πρωτότυπα.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
Μικρὸς Γυμνασιεῖταις
[ΚΗ'—574]

Ἀλληλογραφεῖ καὶ ανταλλάσσει τετραδιά-
κια μὲ ὅλες τὰς Διαπλασάπουλες. Δ/σίς
(ΚΗ'—468).

Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα